

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβέρυ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΑΔΑΜΑΣ, ἐκ τῶν τοῦ Γαλάτου ALPHONSE KARR, μετάφρασις Ἰωακείμ Βαλαβάρη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐχαιρέτισαν ὑποκλινίστατα τὴν νεαρὰν κυρίαν των. (σελ. 402).

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ'

Ἀφελὴς εὐτυχία.

Ὠραῖαν τινὰ πρωτὴν τῆς μηνὸς Ἀπριλίου ἡ Αὐγουστίνη Μεϊλλάκ, ἡ μᾶλλον ἡ κυρία Κουρσὺ, εἰσῆρχετο ἐφιππος εἰς τὸ

μέγαρον τοῦ Haussois. Ἡ θύρα ἦτο ἐστολισμένη δι' εὐδωμῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια τὰ τέκνα τῶν ἐργατῶν εἶχον συλλέξει ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων εἶχον σχηματίσει ὠραιότατας καὶ ποικιλοχρῶμους δέσμας. Ἀπαντες οἱ ἐργάται, ἐν ἑορτασίμῳ στολῇ, συνηγμένοι εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, περιέμενον τὴν ἀφίξιν τοῦ κυρίου καὶ εὐεργέτου των, ἡ δὲ καρδιά των ἔπαλθεν ἐκ χαρᾶς.

Μετὰ τοσούτων ἐτῶν εὐτυχῇ συμβίωσιν μετὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, νέον πρόσωπον

εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, ὅπως διαταράξῃ τὰς σκέψεις των. Ὅα ἦτο ἀρχὴ γε ἀγαθὴ ἡ κυρία Κουρσὺ, ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της; Ἡ παρουσία αὐτῆς θὰ μετέβαλε τὰς ἐξεις του; Ὅα εἰσῆγαγε νεωτερισμοὺς εἰς τὸν βίον αὐτῶν; Τοιαῦται σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν τῶν ἐργατῶν. Αἱ δὲ γυναῖκες ἡρώτων ἀλλήλας ἂν ἡ κυρία Κουρσὺ ἦτο ὠραία, ἂν ἡγάπα τὴν πολυτέλειαν καὶ ἰδίως ἂν ἡγάπα τὸν σύζυγόν της.

Ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ, πρὶν ἢ φθάσῃ

μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Haussois, παρεκάλει αὐτὴν νὰ φανῇ ἀγαθὴ καὶ προσήνης πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐργάτας του.

— Ἄν ἐγνώριζες, Αὐγουστίνη, εἶπεν ὁ Βενιαμίν, πόσον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἀφοσιωμένοι εἰς ἐμὲ καὶ φροντίζουν διὰ τὰ συμφέροντά μου, θὰ τοὺς ἡγάπας ἀπὸ τοῦδε. Ἡ παρυσία σου δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἐτι μᾶλλον εὐτυχεῖς. Ἐκοπίσασα κατὰ τὰ ὀραϊότερα ἔτη τῆς ζωῆς μου, ὅπως ἀποκαταστήσω αὐτοὺς εὐτυχεῖς καὶ πιστεύω ὅτι τὸ κατώρθωσα. Νομίζω ὅτι μ' ἐννοεῖς, Αὐγουστίνη. Σὺ μόνη, πιστεύω, μὲ τοὺς γλυκυτάτους σου τρόπους καὶ μὲ τὴν ἱσάγγελον καλλονὴν σου, θὰ οἰφῇς νέαν ἀκτῖνα χαρᾶς εἰς τὰς οἰκουγενεῖας ταύτας καὶ θὰ τελειώσῃς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἤρχισα. Ἀλλὰ τί ἔκαμψα; Τίποτε, ἡ τοῦλάχιστον μικρὸν πρᾶγμα! Ἐγεννήθη ἀφανὴς καὶ ἀδύνατος, ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, καί, ὅπως ἐκεῖνος, περισύναξα βόμβυκα ἐκ χρυσοῦ. Ἡ τύχη μ' ἐβοήθησεν ἀνεπίστως καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἠθέλησα νὰ καταστήσω καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς. Δι' αὐτὸ ἔχω δύο ταμεῖα ἐν τῇ οἰκίᾳ μας· τὸ μὲν διὰ τὰς ἐμπορικὰς μου ἐπιχειρήσεις, διὰ τὰς πληρωμὰς τῶν ἐργατῶν μου καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν μου ἔργων, καὶ διὰ τοῦτο θεωρῶ αὐτὸ ἱερὸν· τὸ δὲ τῶν ἀτομικῶν μου ὑποθέσεων, τοῦ ὁποῖου εἰς τὸ ἐξῆς σὺ θὰ ἔχῃς τὴν κλεῖδα. Ὁμολογῶ ὅτι εἰμαι εὐτυχὴς καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο δὲν θέλω νὰ πάσχῃ οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ ἐμὲ. Αἱ εὐλογίαι τῶν πτωχῶν εἶνε θυμίαμα ἀνερχόμενον καθ' ἑκάστην μέχρὶ τοῦ οὐρανοῦ. Οὕτω δὲ αἱ ἡμέραι σου θὰ διέλθωσιν ἐν εὐτυχίᾳ, ἀφοῦ ἀπαξ καὶ οἱ περὶ ἐσὲ θὰ ᾔνουν εὐτυχεῖς. Σὲ ἀγαπῶ ἔγκαρδιως, Αὐγουστίνη, καὶ ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ ἀκόμη ὅπως πρέπει. Προσπάθησον λοιπὸν διὰ τῆς πρὸς τὰς πτωχὰς ἐκείνας οἰκουγενεῖας ἀφοσιώσεώς σου, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῶν φροντίδων σου νὰ καταστήσῃς ἀνταξία τῆς ἀγάπης μου, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ αὐτῆς ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο τι παρὰ σοῦ εἰμὴ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν πᾶσα γυνὴ ὀφείλει εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ Αὐγουστίνη ἤκουε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ συγκινήσεως, ἡ δὲ καρδία της ἔπαλλε σφοδρῶς· παρετήρησε πρὸς στιγμὴν τὸ εὐγενὲς τοῦ κυρίου Κουρσὺ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀπῆστροπεν ὅλον ἐξ ἠθικοῦ κάλλους, καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ἐν σιωπῇ.

Ἀναμριβόλως, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ γυναῖκα, ἔχουσαν τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν αἰσθήματα καὶ βοηθοῦσαν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι· εἶχεν ἀνάγκην συνεργάτου ἀκαμάτου καὶ φιλοσπλάγγνου, μεθ' οὗ νὰ συμμερίζεται τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὰς ὁποίας μεταγγίζει ἐν τῇ καρδίᾳ ἡ ἰδέα τῆς ἀγαθοεργίας. Οἱ εὐγλωττοὶ λόγοι τοῦ κυρίου Κουρσὺ συνεκίνησαν τοσοῦτον τὴν Αὐγουστίνην, ὥστε ἠνένησε πᾶραυτα ὅτι καθῆκον ὑπέρτατον ἐπεβάλλετο αὐτῇ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν ἐξ ἀρχῆς

εἶχε χαράξει ὁ σύζυγός της. Ὅσοι καὶ ἂν ᾔνουν τὴν ἀδυνατίαν χαρακτῆρος, μία μόνη στιγμή ἀρκεῖ ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐντύπωσις εἶνε διαβητικὴ καὶ ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ ἐγκρύπτεται ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ ἀπάτη.

Καί, ταῦτα διαλογιζομένη, ἡ κυρία Κουρσὺ ἐπνίγετο εἰς τὰ δάκρυα. Τότε μόνον ἠνένησεν ὅτι ὁ γάμος ἐξισοῦται πρὸς ὅρκον. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Κουρσὺ καὶ παρετήρησεν ὅτι πάντων τῶν ἐργατῶν τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς αὐτὴν, ὡς εἰ ἀπαιτούντων παρ' αὐτῆς τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν, ὡς ἂν πρὸς αὐτοὺς ἔτρεφε καὶ ὁ σύζυγός της, τότε μόνον ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πιεζομένην ὑπὸ βαρυτάτης τοῦ συνειδότος τύφως.

Ἐν τούτοις τὸ νέον ζεῦγος εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ του, ὁ δὲ κύριος Βενιαμίν, εὐχαριστήσας ἀπὸ καρδίας ἀπαντας τοὺς ἐργάτας του διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τῶν, εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Φίλοι μου, τὴν προσεχῇ Κυριακὴν, σὰς προσκαλῶ εἰς γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἅπαντες ἀνεξαιρέτως θὰ λάβωμεν μέρος, διὰ νὰ ἐορτάσετε τὴν εὐτυχίαν μου.

Ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ διεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦτους.

Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ νέον ζεῦγος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ κατοικίᾳ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἥτις ἦτο, ὅπως καὶ πρότερον, ἀπλούστατα διασκευασμένη. Ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν εἶχε μεταβάλλει τι, διότι ἤθελε ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀνανεώσεως καὶ διασκευῆς τῶν ἐπίπλων, ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα τῇδε κάκεισε ἀνευ οὐδεμιᾶς φιλοκλήας.

Οὐχ ἦττον ἡ γρατὴ θαλαμηπόλος Ἰκωβίνα εἶχε φροντίσει νὰ θέσῃ πανταχού ἄνθη, τὰ ὅποια ἀνέδιδον γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Ἡ Αὐγουστίνη, διατρέξασα ὅλα ἐκεῖνα τὰ δωμάτια, ἠσθάνθη ῥίγος καθ' ὅλον τὸ σῶμά της, καθόσον εἶχε συνειθίσει εἰς τὰ μικρὰ μὲν, ἀλλὰ πλήρη ἐπίπλων καὶ κοσμημάτων δωμάτια τῶν Παρισίων.

— Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητῇ μου, ἂν ἡ νέα σου οἰκία δὲν εἶνε καλῶς διασκευασμένη. Δὲν ἐπεχείρησα οὐδεμίαν ἀναμόρφωσιν, φοβηθεὶς μὴ ἀπατηθῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν μου. Ὅθεν ἀφίνω εἰς σὲ τὴν φροντίδα ταύτην. Ἐζῆσα πάντοτε ὡς μοναχὸς μεταξὺ τῶν ἐργατῶν μου καὶ δὲν ἐφρόντιζον εἰμὴ περὶ τῆς καθαριότητος τῶν ἐνδυμάτων μου καὶ τῆς κλίνης μου. Ἀφίνω λοιπὸν εἰς σὲ τὴν φροντίδα τῆς ἀναμορφώσεως καὶ μεταβάλλον τὴν θλιβεράν κατοικίαν μου εἰς πολυτελὴ καὶ μεδιώντα μέγαρον!

— Λοιπὸν μοι ἀφίνετε ἐλευθερίαν ἐνεργείας; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη μειδιδῶσα.

— Πληρεστὰς τὴν καὶ πρὸς τοῦτο σὰς ἀνοίγω πίστωσιν.

— Ἐκ πόσων χιλιάδων φράγκων;

— Ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων. Σὰς ἀρκούσιν;

— Ὡ! βεβαίως, θὰ στολίσω τὴν οἰκίαν μας διὰ ταπήτων καὶ τριχάπτων καὶ

θὰ διασκευάσω αὐτὴν ὡς ἀληθὲς μέγαρον.

— Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ὑπερβῇς τὸ ὀρίσθην ποσόν, προσέθηκεν ὁ κύριος Κουρσὺ, καθήμενος πλησίον τῆς συζύγου του. Διότι νὰ μὴν εἶσαι πλουσία, Αὐγουστίνη, καὶ δὲν θὰ στερηθῇς ποτὲ οὐδενός, δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ μετανοήσω διὰ τοῦτο.

— Ἀχ! ὄχι, ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη συγκινηθεῖσα εἰς ἄκρον.

— Ἀλλως τε, φίλη μου, πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἡ περιουσία μου εἶνε μὲν καρπὸς τῆς ἀδιακόπου καὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας μου, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας καὶ εὐμερείας τοῦ μικροῦ τούτου χωρίου. Οἱ ἐργάται μου ζῶσι παρ' ἐμοῦ καὶ ἐγὼ ἐξ αὐτῶν. Ἡ καταστροφὴ μου θὰ ἐπέφερε τὴν δυστυχίαν τῶν, ὅπως ἡ εὐτυχία μου ἐπέφερε τὴν εὐζωίαν τῶν. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Χρεωστῶ χάριτας πολλὰς εἰς αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς πληρώνω ἀδρόως, διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐργάζονται νύκτα καὶ ἡμέραν, προσπαθοῦσι μὲ πάντα τρόπον νὰ μ' εὐχαριστήσωσι καὶ διὰ τοῦ ζήλου τῶν καὶ τῆς προθυμίας τῶν νὰ με ἱκανοποιήσωσι. Μὲ θεωροῦσιν εὐεργέτην τῶν, τὴν δὲ εὐγνωμοσύνην ἐκδηλοῦσι διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου τῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἀνταμειβῶ καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς. Ἐπειδὴ δὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἡγάπησα εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ αὐτοὺς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνθρώπους, ὁμολογῶ, Αὐγουστίνη, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐξακολουθῶ νὰ τοὺς ἀγαπῶ!

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της. Οἱ λόγοι αὐτοῦ κατετάραξαν τὴν καρδίαν της καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Ἀκατανόητος δύναμις εἴλκυεν αὐτὴν πρὸς τὸ εὐγενὲς τοῦτο πλάσμα τοῦ Θεοῦ καὶ ἠσθάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ὑπακούῃ τυφλοῖς ὁμασιν εἰς τὰς θελήσεις αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην· εἶχεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν, καὶ ὅτε ἡ σύζυγός του ὠμίλει εἰς αὐτὸν περὶ οἰκονομίας, οὗτος ἀντίστατο ἐπιμόνως εἰς τοῦτο.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκερθῇ τὸ ἐργοστάσιον καὶ τὰ παραρτήματα αὐτοῦ. Ὅθεν, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κυρίου Κουρσὺ, μετέβη εἰς τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα καταστήματα καὶ ἐξήτασεν αὐτὰ ἐπιμελῶς, τοῦ συζύγου της ἐξηγούντος αὐτῇ πᾶν ὅ,τι δὲν ἐδύνατο νὰ νοήσῃ. Ἡ Αὐγουστίνη παρετήρει πάντα ταῦτα μετὰ βλέμματος ἀπλήστου καὶ ἐκπεπληγμένου, ἐθαύμαζε δὲ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀρμονίαν, αἵτινες παντοῦ ἐδοκίμαζον.

Ὅτε ἐξῆλθον, διέβησαν διὰ τῶν πτωχικῶν οἰκιῶν τῶν ἐργατῶν, πρὸ τῶν θυρῶν τῶν ὁποίων ἴσταντο παίζοντα τὰ τέκνα τῶν· διὰ δὲ τῶν παραθύρων ἐφαίνοντο αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἀσχολοῦμεναι εἰς τὰ οἰκιακά των ἔργα. Τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τῶν καὶ ἐχαιρέτισαν ὑποκλινέστατα τὴν νεαράν κυρίαν τῶν. Ἐν δὲ ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν περιεφέροντο παντὸς εἶδους ὄρνιθες καὶ λαγιδεῖς, περὶ δὲ τῶν κυψελῶν τῶν, περιπτανοὶ σμήνη φιλοπόνων μελισσῶν, ἐνῷ

οί περὶ τὰς οἰκίας ἄγροι ἦσαν ἐπιμελῶς καλλιεργημένοι.

— Ἀγαπητὴ μου Αὐγουστίνη, εἶπε τότε ὁ κύριος Κουρσὺ, προσπαθῶ νὰ καταστήσω τοὺς ἐργάτας μου καὶ καλοὺς γεωργοὺς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς των. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὄχι μόνον ἐπαυξάνουσι τὰ ἐσοδα αὐτῶν, ἀλλὰ βελτιοῦσι καὶ τὰ οἰκιακὰ των, ἡ δὲ ὑγεία των διατηρεῖται ἀκμαία. Ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ διατρέφουσιν ἀγελάδας, μὲ τὸ γάλα τῶν ὁποίων τρέφονται θαυμασίως· ἀγοράζουσι τὸ κρέας εὐθυστάτον καὶ πίνουσι τοὺς καλλιτέρους οἶνους δωρεάν. Ἐγὼ αὐτὸς εἰσέγαγον εἰς αὐτοὺς πάντα ταῦτα, ὅπως τοὺς προφυλάξω ἀπὸ τὴν κερδοσκοπίαν, ἣτις ἐδύνατο νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν ὑγείαν των καὶ τὸ βαλάντιόν των. Οὕτω δὲ εἰς τὰ μέρη ταῦτα δὲν ὑπάρχουσι καπηλεῖα, ὅλοι δὲ οἱ ἐργάται δειπνῶσιν εἰς τὰς οἰκίας των μετὰ τῶν συζύγων καὶ τέκνων των. Σπανίως θ' ἀπαντήσῃ τις ἐδῶ ἄνθρωπον μέθυσον. Ὑπάρχουσιν ἀκόμη εἰς τὰ περίξ χωρία πεντήκοντα περίπου ἐργάται, οἱ ὅποιοι ἐξακολουθοῦσι διάγοντες τὴν ἀρχαίαν ζωὴν των, ἀλλὰ τὰ τέκνα των οὐδόλως μιμοῦνται αὐτοὺς. Ἐγείνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, πατριάρχης ἢ μᾶλλον βασιλεὺς τῶν τόπων τούτων. Ἄν ποτε ἀναφυῇ μετὰ τῶν διαφορὰς τις, ἔρχονται πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ λύσω αὐτήν, ἀντὶ ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν εἰρηνοδίκην. Εἰς ὅλας των τὰς πράξεις μὲ συμβουλευόνται καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς γάμους των. Εἰς ὅλας τὰς παρθένους δίδω μικρὰν τινα προίκα, εἰς δὲ τοὺς συζύγους παραχωρῶ τὰ μᾶλλον ἀναγκαῖα ἐπιπλάμιαν κλινὴν καὶ μίαν μεγάλην σκευοθήκην. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὅλα τὰ περίξ τοῦ ἐργοστασίου μέρη θὰ ἐρημωθῶσι καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ· ἐκεῖνοι δὲ, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, εἶνε γέροντες πλέον καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνωσι.

— Καὶ ὅμως λείπει κατι τι ἀκόμη, εἶπε μειδιῶσα ἡ Αὐγουστίνη.

— Τί;

— Μία ἐκκλησία.

— Ἀ! πόσον ἀξίζουσιν ἐνίοτε αἱ γυναῖκες, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσὺ. Καὶ αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, σὺ πρώτη ἐντὸς ὀλίγου θὰ θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον.

— Ὡ! ναι, εἶπε περιχαρῶς ἡ Αὐγουστίνη, καὶ θὰ ἰδῇτε πόσον θὰ χαρῇ ὁ ἐφημέριος τοῦ Haussois. Πόσον θὰ ἦνε ὠραῖον!

Ὁ κύριος Κουρσὺ, ἔμπλεως χαρᾶς, ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ὑλόγει μὲν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου θησαυροῦ, τοιαύτης περικαλλοῦς νέας, ἀλλ' ἰδίως ἠσθάνετο ἀνεκλάλητον χαρὰν διὰ τὰς εὐγενεῖς διαθέσεις τοῦ ἀγγέλου τούτου, αἵτινες ἦσαν κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲ τὰς ἰδικὰς του καὶ αἱ ὅποιαι ἐπηύξανον τὸ θάρρος του πρὸς ἐξακολουθήσιν τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ἔργου.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας προσεκλήθη εἰς

Haussois εἰς τῶν καλλιτέρων ἐπιποιοῦν τῶν Παρισίων, ὅστις ἀνεκαίνισε τὰ ὑπάρχοντα ἐπιπλα καὶ κατεσκεύασε νέα κομψότερα καὶ πολυτελέστερα. Οἱ τάπητες καὶ τὰ παραπετάσματα ἀντικατεστάθησαν διὰ νέων πλουσιωτέρων καὶ ὠραιωτέρων, οἱ δὲ τοῖχοι καὶ αἱ ὀροφαὶ ἐκοσμήθησαν δι' ἐπιπλάστων ἀνθέων καὶ γραφικῶν εἰκόνων. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα ἀνεκαίνισθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἥτις ἔλαμπεν ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ τῶν λαμπρῶν κοσμημάτων.

Ἡ Αὐγουστίνη, βλέπουσα πάντα ταῦτα, ἠσθάνετο ἀνέκφραστον χαρὰν. Ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ, χάριν ἀδροφοσύνης, δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἡ ἀνεκαίνισις αὐτῆς τῆς οἰκίας του ὑπερέβη τὰς προϋπολογισθείσας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων κατὰ τριάκοντα εἰσέτι χιλιάδας.

Δ'

Τὸ δωμάτιον τῆς Λαύρας.

Μακρὰ τις δενδροστοιχία ἦγεν εἰς ἀπλὴν τινα ἀλλὰ μεγάλην οἰκίαν, τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ὁποίας, καίτοι δὲν ἦτο κομψὸν καὶ καλῶς ἐπεξεργασμένον, ἐδίδεν εἰς αὐτὴν ὄψιν μεγαλοπρεπῆ. Γύρωθεν τῆς οἰκίας ταύτης ἠγείρετο περιβόλος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὠραιότατος κήπος. Τὸ τερπνὸν τοῦτο ἐνδιαίτημα ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ Παύλου Βαρθιέ, συζύγου τῆς Λαύρας καὶ φίλης τῆς Αὐγουστίνης, εἰς τὸ ὅποτον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου των κατῴκουν μετὰ τῆς σεβαστῆς κυρίας Λανγρέ, προμήτορος τῆς Λαύρας.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ ἀρχαία φίλη τῆς Αὐγουστίνης ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν. Ὅθεν, προσλαβούσα τὸν σύζυγόν της, μετέβη ἐπὶ τούτῳ πεζῇ εἰς Haussois. Ἡ θέα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου κτιρίου κατεγοήτευσεν αὐτήν. Ὅτε δὲ ἡ Αὐγουστίνη εἶδεν εἰσερχομένην ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς τὴν ἀρχαίαν της φίλην, παράτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν ἀδελφικῶς· εἰτα δὲ, ἀφοῦ ἐχαίρεισε τὸν Παῦλον καὶ εἰδοποίησε περὶ τῆς ἀφίξεως αὐτῶν τὸν κύριον Κουρσὺ, ἔλαβε κατ' ἰδίαν τὴν Λαύραν καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς ἐπὶ πολὺ. Ἐξεμυστηρεῦθη πρὸς αὐτὴν τὴν θέσιν της, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της, τὰς καθημερινὰς ἀσχολίας των, τὴν τάξιν, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ τέλος ὡμολόγησεν αὐτῇ ὅτι ἦτο κατὰ πάντα εὐτυχής.

— Κύριε Βαρθιέ, εἶπεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Παῦλον, ὅστις ἵστατο μακρὰν αὐτῶν, θέλω νὰ γίνετε φίλος τοῦ συζύγου μου διὰ νὰ ἰσχυροποιηθῶσιν οἱ δεσμοὶ τῆς εὐλικρινοῦς καὶ ἀδόλου ἀγάπης, ἡ ὁποία μὲ συνδέει μετὰ τῆς συζύγου σας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Βενιαμὴν Κουρσὺ.

Ἦτο ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος, ὡς ἄνθρωπος ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἔργον του. Οὐχ ἤττον ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὴν Λαύραν καὶ ἐθλίψε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τοῦ Παύλου.

— Λοιπὸν, Λαύρα, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Αὐγουστίνη, πῶς σοὶ φαίνεται τὸ ὠραῖον μέγαρόν μου; Νομίζεις ὅτι ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ὄνειρά μου;

— Βεβαίως· ὅπως καὶ ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὴν μικρὰν μου καλύβην, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου.

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἡλπιζές ποτε ὅτι θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ὄνειρά μου;

— Δὲν εἶχον περὶ τούτου οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν.

— Καὶ πῶς διέρχεσαι τὴν ἡμέραν σου;

— Ἐγείνα ἀληθῆς χωρική.

— Ἴσως κατ' ὄνομα μόνον...

— Καθόλου, κυρία. Ἐπισκέπτομαι καθ' ἡμέραν τοὺς σταύλους μου, συλλέγω τὰ αὐγὰ τῶν ὀρνίθων μου καὶ ἐπιμελοῦμαι τὰ περιστέρια μου, τὰ ἀνθη μου, τὰ δένδρα μου. Δὲν εἰμεθα ἐντελῶς πλούσιοι καὶ πρέπει νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸ μέλλον, διὰ τὴν εὐτυχίαν μας... Ἀλλως τε πρέπει νὰ σκεπτόμεθα καὶ διὰ τοὺς ἄλλους...

— Τί; μήπως ἐγείνες τόσῳ ταχέως μῆτηρ;

— Ἀ! ὅχι ἀκόμη.

— Ἡξεύρεις· ἐγὼ ἐγείνα πολὺ ταχέως.

— Σιώπη, Αὐγουστίνη. Ἀστεῖευσαι.

— Σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν· ἔχω περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν παιδιὰ. Ἐλθε νὰ τα ἰδῇς.

Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ Λαύρα ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ χαρᾶς, ὅτε εἶδε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τέκνα τῶν ἐργατῶν, ἀπλούστατα, ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένα, ἅτινα, καθήμενα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκίων των καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτῶν τὰ λίκνα τῶν μικροτέρων· ἀδελφῶν των, ἐκίνουν αὐτὰ διὰ τῶν ποδῶν αὐτῶν καὶ ἔψαλλον διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς τὸ ἐξῆς ᾄσμα·

Ὁ Χριστὸς· ἡ Παναγία
Νὰ φυλάτῃ τὰ παιδιὰ,
Γιὰ νὰ μοιάσουν τοῦ πατέρα
Νὰ δουλεύουν νύχτα ἡμέρα

Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ Λαύρα δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντίστῃ καὶ ἔτρεξεν ἐκτὸς ἐαυτῆς πρὸς τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Εἰσθε ἀληθῆς ἀγγελοι, κύριε Κουρσὺ, τῷ εἶπεν. Εἰσθε ὁ εὐτυχέστερος τῶν βασιλέων ἐντὸς τοῦ μικροῦ σου αὐτοῦ βασιλείου. Ἡ εὐτυχία σου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἰς σὲ καὶ μόνον χρεωστοῦσιν αὐτήν.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ Βενιαμίν, εὐχαριστῶ. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἐξακολουθήτε ὑμεῖς καὶ ὁ σύζυγός σας νὰ δεικνύετε τὴν αὐτὴν πρὸς ἡμᾶς φιλίαν καὶ ἀγάπην.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸ νεαρὸν ζεύγος, ἀλλ' ἡ Λαύρα ἠρνήθη ἐπιμόνως, μὴ θέλουσα ν' ἀφήσῃ μόνην τὴν μάμμην της. Συνεφωνήθη ἐπομένως ὥστε τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ Αὐγουστίνη μετὰ τοῦ συζύγου της νὰ μεταβῶσι πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ Λαύρα ἦτο κατατεθειλγμένη δι' ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε.

— Παρετήρησες, ἠρώτησε τὸν σύζυγόν της, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἐργατῶν φοροῦσιν ὁμοίομορφον ἐνδυμασίαν; Τοῦτο μοὶ ἐνθυμίζῃ τὴν ἐταιρίαν τῶν ἀδελφῶν Μοράδων. Ὅποια ἀπλότης, ὅποια ἀφέλεια καὶ συνάμα ὅποια καθαριότης!

— Βεβαίως, αὐτὸς ὁ ἀπλούστατος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι Βενιαμὶν Κουρσὺ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, κατάρθρωσε τεράστια πράγματα. Τὸν ἠγάπησα ὅσον δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς καὶ πιστεύω ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι. Τί κρίμα! ἂν δὲν ἔκαμνε παιδιά!

Ἡ Λαύρα δὲν ἀπήντησεν. Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ συζύγου της ἐδόθισαν αὐτὴν εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Οὐχ ἤττον, ὅτε ἡ Μαργῶ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον, ἠέροθη καί, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, μετέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνθα ἀνέμενεν αὐτοὺς ἡ κυρία Λαυγρέ, καθημένη ἐπὶ τινος μεγάλου ἀνακλίντρου, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας της ἵστατο ἀγέρῳχος μεγάλη τις γαλῆ. Ὁ Παῦλος προσέφερεν εἰς τὴν γραῖαν τὸν βραχίονά του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, εἶτα δέ, σύρων ζωηρῶς πρὸς αὐτὸν τὴν σύζυγόν του, ἠσπάσθη τὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου της κυματίζουσαν κόμην της.

— Ἀχ! Παῦλε! ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα, ἐνώπιον τῆς μάμμης.

— Σὲ ἀγαπῶ ἐνώπιον τῆς μάμμης, ὅπως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀγαπήτῃ μου Λαύρα. Σὲ ἀγαπῶ διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθητά, διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου, καὶ ἐτι μᾶλλον σὲ ἀγαπῶ διὰ τὸ ἀπλότην τῆς ἐνδυμασίας σου· διότι στερεῖς τὸν ἑαυτόν σου διὰ νὰ περιποιησῇ καὶ ἀνακουφίσῃ τοὺς δυστυχεῖς πτωχοὺς.

Ὁ Παῦλος ἠγάπα καὶ ἐξετίμα μεγάλως τὴν σύζυγόν του. Ὅτε δὲ εἶδε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι καὶ πολυτελείᾳ αὐτῆς, καὶ παρέβαλεν αὐτὴν πρὸς τὴν μετριόφρονα καὶ χαρίεσσαν σύζυγόν του, τότε πλέον ἠσθάνθη ὅτι ἐτι μᾶλλον ἠγάπα περιπαθῶς τὴν Λαύραν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Αὐγουστίνη ἐπεσκέφθη τὴν Λαύραν. Ἡ οἰκία αὐτῆς τῇ ἐφάνη πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὑποφέρουσι νὰ ζῶσι διαρκῶς εἰς τοιαύτην μικρὰν κατοικίαν. Ἀλλ' εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις της ἡ Λαύρα ἀπῆντα διὰ τῶν ἐξῆς: «Δὲν εἰμεθα πλούσιοι, φίλη μου». Ἡ Αὐγουστίνη συνεμερίζετο τὰς ιδέας τῶν πλείστων γυναικῶν, καὶ ἰδίως τῶν κυριῶν τῶν Παρισίων, αἵτινες καταναλίσκουσιν ὀλόκληρον περιουσίαν εἰς διαφόρους φαντασιοπληξίας. Ἡ Λαύρα ὅμως δὲν ἠρέσκετο εἰς αὐτά· ἦτο γυνὴ φύσει οἰκονόμος καὶ προνοητικὴ· προέβλεπε πᾶν ὅτι ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς αὐτὴν καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἔμελλε ποτε νὰ γίνῃ μήτηρ. Καίτοι δὲ δὲν ἦτο πλούσια, οὐχ ἤττον πάντοτε προσεπάθει νὰ καθίστῃ εὐτυχεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ Αὐγουστίνη ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, ἀκούουσα τὴν Λαύραν, λέγουσαν ὅτι ἐκ δέκα χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ἔμενεν αὐτῇ καὶ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον. Δὲν ἐδύνάτο δὲ

νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἡ φίλη της, ἡ ἀγαπῶσα ἄλλοτε τὸν χορὸν καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἀπεφάσισεν ἀνευ λύπης νὰ ἐγκατερθῇ διὰ παντός εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, μόνην της εὐτυχίαν θεωροῦσα ν' ἀκούῃ τὸν ῥύακα φλοισβίζοντα καὶ νὰ βλέπῃ τὰ πρόβχτα βόσκοντα ἐπὶ τῶν χλοερῶν λειμῶνων.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἠννόησε πάραυτα τὴν θέσιν τῆς οἰκογενείας ταύτης καὶ τὴν ἀκραν φιλοκαλίαν αὐτῆς. Ἐπεσκέφθη τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Παύλου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο αὐτὸς οὗτος μετ' ὀλίγων ἐργατῶν, καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀκραν καθαριότητα καὶ τάξιν· ἰδίως δὲ παρετήρησε τὰς δύο μικρὰς μηχανὰς τοῦ ἐργοστασίου του, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατεργάζετο τὰς ὑέλους, καὶ συνεβούλευσε τὸν Πέτρον νὰ διαλύσῃ τὰς δύο ταύτας μηχανὰς καὶ νὰ κατασκευάσῃ μεγαλειτέραν, δυναμένην νὰ παράσχῃ αὐτῷ περισσότερα κέρδη.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος θλιβερώς. Ἀλλὰ διὰ νὰ φέρω εἰς πέρας ὅ,τι μοὶ προτείνετε, τοῦλάχιστον ἀπαιτοῦνται εἴκοσι χιλιάδες φράγκων.

— Καὶ τί εἶνε εἴκοσι χιλιάδες φράγκων ἀπέναντι τῶν ὧν θὰ ὠφελήθητε κατόπιν; ἂν θέλετε, ἀγοράζω ἐγὼ τὸ ἐργοστάσιόν σας, ἡ σὰς δανείζω τὰ χρήματα ταῦτα ἐπὶ ὑποθήκῃ. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε, προσέθηκε μειδιδῶν, νὰ συνεταίρισθῶμεν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους· ἂν, κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν σὰς προτείνω, δὲν ἐπετύγχανεν, αἱ ζημίαι νὰ ᾔνην εἰς βάρος μου· ἂν ὅμως ἐπετύγχανεν, νὰ μοὺ πληρώσητε τὸ ἥμισυ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ προκαταβάλω, δηλαδή δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀμέσως μετὰ τὰς πρώτας ἐπικερδεῖς εἰσπράξεις σας· διὰ δὲ τὰ λοιπὰ κατόπι συμφωνοῦμεν. Σκεφθῆτε καὶ ἔλθετε αὐριον εἰς Haussois νὰ συνταξώμεν καὶ συνυπογράψωμεν τὸ συμφωνητικόν.

— Ὅα συμβουλευθῶ καὶ τὴν σύζυγόν μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, προῦχώρησαν πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἵσταντο ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἡ Λαύρα, ἡτις ἐξεθείαζεν εἰς τὴν φίλην της τὸν ἀγροτικὸν βίον καὶ τὰς διαφόρους αὐτοῦ τέψεις· ἡ δὲ Αὐγουστίνη ἤκουε πάντα ταῦτα μειδιδῶσα.

Ἐπὶ τέλους τὰ δύο νεαρὰ ζεύγη ἀπεχωρίσθησαν.

— Πῶς σοὶ ἐφάνη λοιπὸν ὁ κύριος Βαρθιέ; ἠρώτησε καθ' ὁδὸν ὁ κύριος Κουρσὺ τὴν σύζυγόν του.

— Δὲν ἤθελον νὰ ἤμην σύζυγος τοῦ κυρίου Παύλου, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Τὸ λέγεις διὰ νὰ με κολακεύσῃς;

— Ὅχι, διόλου. Τί τὰ θέλεις, Βενιαμίν, δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου ὁ ἀγροτικὸς βίος καὶ θὰ ἔχανες τὸν καιρὸν σου ἂν ἐπεχείρησες νὰ μεταβάλῃς τὴν ιδέαν μου.

— Ἀπεναντίας... Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Παῦλος εἶνε εὐφύεστατος καὶ ἂν ἐπιτύχῃ μία ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρότεινα, θὰ ὠφελήθωμεν καὶ οἱ δύο πολλὰ.

— Ἐξάίρετα, φίλε μου. Χαίρω ὅτι θὰ κερδίζης περισσότερα διὰ νὰ ἐξοδεύω κ' ἐγὼ περισσότερα.

Ἐπεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΕΖ.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ δύο σημαντικῶν ἐν ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ προσώπων, τὰ ὁποῖα ὁ ἀναγνώστης ἔχει ἀπολέσει ἀπὸ τὰς ὁψεις του.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ ὑπάρχει ἐν πρόσωπον ἡ μᾶλλον ὑπάρχουν δύο πρόσωπα, περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὁποίων ὁ ἀναγνώστης δικαιούται νὰ αἰτήσῃ παρ' ἡμῶν λόγον.

Μετὰ τῆς ταπεινοφροσύνης συγγραφῆς ἀρχαίου προλόγου, προθυμοποιούμεθα νὰ προλάβωμεν τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀναγνώστου, τῶν ὁποίων ἐννοοῦμεν πᾶσαν τὴν σπουδαιότητα.

Πρόκειται, κατὰ πρῶτον, περὶ ὑπερμεγέθους καλογήρου, μὲ παχείας ὄφρες, μὲ ἐρυθρὰ καὶ σαρκώδη χεῖλη, μὲ πλατεῖας χεῖρας καὶ μὲ εὐρέα νῶτα, τοῦ ὁποίου ὁ λαιμός, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κατὰ τοσοῦτον βραχύνεται, καθ' ὅσον ἀναπτύσσονται τὸ στήθος καὶ αἱ παρειαὶ αὐτοῦ.

Πρόκειται δέ, κατὰ δεῦτερον λόγον, περὶ ὑπερμεγέθους ἐπίσης ὄνου, τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ προσλαμβάνουσι χάριεν σφαιρικὸν σχῆμα.

Ὁ μοναχὸς τείνει νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς μῦθιον, στηριζόμενον ἐπὶ δύο δοκῶν.

Ὁ δὲ ὄνος ὁμοιάζει ἥδη πρὸς κοιτίδα, στηριζομένη ἐπὶ τεσσάρων ἀτράκτων.

Ὁ μοναχὸς κατοικεῖ εἰς κελλίον τῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοβέρας, ἐν ᾧ ἐπιφοιτῶσι πᾶσαι αἱ ἐξ ὕψους χάριτες.

Ὁ ὄνος κατοικεῖ εἰς τὸν σταῦλον τῆς αὐτῆς Μονῆς, παραμένων πρὸ τοῦ διαρκῶς πλήρους χόρτου παχνίου.

Ὁ πρῶτος ὀνομάζεται Γορανφλότος καὶ ὁ δεῦτερος Πανοῦργος.

Ἀμφότεροι ἀπολαύουσι, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τῆς εὐδαιμονίας τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ὀνειρευθῶσιν ὄνος καὶ μοναχός. Οἱ λοιποὶ μοναχοὶ περιποιῶνται τὸν συνάδελφόν των καὶ, ὡς αἱ θεότητες τρίτης τάξεως, αἵτινες περιποιῶντο τὸν ἀετὸν τοῦ Διός, τὸν τῶν τῆς Ἥρας καὶ τῆς περιστερᾶς τῆς Ἀφροδίτης, καταγίνονται νὰ παχύνωσι τὸν Πανοῦργον, πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου του.

Τὸ μαγεῖρετον τοῦ μοναστηρίου καπνίζει διαρκῶς· ὁ οἶνος τῶν μᾶλλον περημισμένων ἀμπελώνων τῆς Βουργουνδίας ἀφρίζει ἐντὸς μεγίστων ποτηρίων.

Ἐὰν προσέλθῃ εἰς τὴν Μονήν, μετὰ μακρὸν πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως ὁδοπορίαν, ἱεραπόστολός τις ἡ μυστικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ πάπα, φέρων συγχωροχάρτια, δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον, τὸ διπλοῦν τοῦτο ὑπόδειγμα τῆς κηρυττούσης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ στρατευομένης ἐκκλησίας, ὅστις χειρίζεται τὸν λόγον ὡς ὁ ἅγιος Λουκάς

Σ. Τ.